

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI CHÍN

GẶP NGUY CƠ ĐOÀN DỰ NHẢY LĂNG BA

Vương phu nhân biết Mộ Dung Phục tâm địa tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác. Gã muốn thoả đại nguyện thì còn kể gì đến tình cô cháu? Đoàn Chính Thuần càng tỏ ra luyến tiếc mình thì Mộ Dung Phục lại càng uy hiếp.

Đoàn Chính Thuần thấy vẻ mặt khiếp sợ của Vương phu nhân chẳng khác gì Nguyễn Tinh Trúc lúc lâm tử. Y nhớ lại mối ân tình tha thiết cùng phu nhân ngày trước thì nhũn cả ruột gan. Y liền lớn tiếng mắng:

-Mụ già kia! Sao ngươi còn giờ thói ghen tuông ngày trước làm hại tính mạng ba người bạn gái của ta? Nếu chân tay ta được tự do, ta quyết băm vằm ngươi ra làm muôn đoạn. Mộ Dung Phục ngươi đâm mạnh kiếm vào, còn để con mụ thói tha đó sống làm gì nữa?

Đoàn Chính Thuần biết rõ càng thoá mạ Vương phu nhân bao nhiêu, Mộ Dung Phục càng không muốn giết cô mẫu bấy nhiêu.

Vương phu nhân cũng hiểu rõ nguyên nhân. Bà biết Đoàn Chính Thuần giả vờ thương yêu mình là để Mộ Dung Phục giết mình đăng báo thù cho Nguyễn Tinh Trúc, Tần Hồng Miên, Chung phu nhân. Bây giờ y quay ra thoá mạ tức là đã tha thứ cho mình.

Nhưng hơn mười năm nay bà tưởng nhớ đến Đoàn Chính Thuần, tâm thần bây giờ biến cải rất nhiều. Bà trông thấy ba người đàn bà chết lặn dưới đất. Thanh trường kiếm máu chảy đầm đìa dĩa vào ngực mình thì đầu óc băng khuâng khôn tả.

Bà nghe Đoàn Chính Thuần thoá mạ mình những câu cay đắng so với lời thề hải minh sơn ngày trước thực khác nhau một trời một vực, nên bà không nhịn được dòng châu lã chã tuôn rơi hỏi:

-Đoàn lang! Trước kia Đoàn lang đối với ta thế nào chẳng lẽ đã quên hết rồi ư? Đoàn lang không nghĩ gì đến ta nữa chăng? Nhưng ta vẫn một lòng thương nhớ Đoàn lang. Chúng ta ly biệt nhau bấy nhiêu lâu, nay được trùng phùng đâu phải chuyện dễ dàng. Thế mà Đoàn lang... không được câu nào tử tế với ta ư? Đoàn lang ăn ở với ta sinh ra Ngọc Yến, Đoàn lang có thấy y đâu không?

Đoàn Chính Thuần ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ:

-Thần trí A La không được sáng suốt nữa rồi. Nếu ta thổ lộ những lời ân ái ngày xưa thì nàng còn sống làm sao được?

Ông liền lớn tiếng quát:

-Tình nghĩa đến đây là hết rồi! Ta giận mình chẳng tát cho ngươi được vài cái để hả lòng căm phẫn.

Vương phu nhân khóc rùng kêu lên:

-Đoàn lang, Đoàn lang!...

Đột nhiên bà nhảy xổ về phía trước mũi kiếm của Mộ Dung Phục đâm sâu vào ngực.

Mộ Dung Phục đang lúc ngần ngừ không quyết, vừa muốn thu kiếm về vừa muốn đâm tới. Gã chỉ ngần ngừ một chút mà mũi kiếm đã đâm suốt ngực Vương phu nhân.

Mộ Dung Phục rút kiếm ra, máu tươi vọt lên như suối.

Vương phu nhân run lấy bầy nói:

-Đoàn lang! Đoàn lang giận ta đến thế ư?

Đoàn Chính Thuần thấy lưỡi kiếm đâm vào chỗ nguy hiểm, biết rằng Vương phu nhân không thể sống được nữa, hai hàng nước mắt chảy xuống rùng rùng nghẹn ngào nói:

-A La! Ta thoá mạ nàng là bản ý muốn cứu tính mạng cho nàng. Bữa nay trùng phùng kẻ sao xiết nỗi vui mừng, có đâu còn căm hận nàng. Tâm ý ta vĩnh viễn như bông Mạn Đà hoa ngày trước.

Vương phu nhân khoé miệng nở một nụ cười khẽ nói:

-Thế là hay lắm! Ta biết trong lòng Đoàn lang vĩnh viễn có hình ảnh ta, không bao giờ phai được...

Tiếng phu nhân nhỏ dần đi rồi tắt hẳn. Bà nằm ngoẹo đầu ra, thế là hết đời một vị phu nhân nhan sắc khuynh thành!

Mộ Dung Phục lạnh lùng nói:

-Trần Nam vương! Những người đàn bà mà Vương gia đã đem lòng yêu dấu đều vì Vương gia mà mất mạng. Chẳng lẽ cả vị nguyên phối phu nhân cũng vì Vương gia mà chết nữa chăng?

Gã vừa nói vừa dí mũi kiếm vào trước ngực Đoàn phu nhân.

Đoàn Dự nằm dưới đất đã nghe rõ Nguyễn Tinh Trúc, Tần Hồng Miên, Chung phu nhân và Vương phu nhân đều mất mạng dưới lưỡi gươm oan nghiệt của Mộ Dung Phục. Bây giờ gã lại dùng mẫu thân để uy hiếp phụ thân khiến cho chàng như lửa đốt. Chàng chỉ muốn hét to lên:

-Không được hại mẫu thân ta!

Nhưng trong miệng chàng bị nhét hạt vải nên không thốt ra lời được. Chàng cố sức cựa quậy mà chân khí trong người bị bế tắc, không sao nhúc nhích được.

Bỗng nghe Mộ Dung Phục nói:

-Trần Nam vương! Tại hạ đếm một, hai, ba. Nếu Vương gia không chịu nhường ngôi Hoàng đế cho Diên Khánh Thái tử thì Vương phi lại mất mạng vì Vương gia!

Đoàn Diên Khánh cũng la lên:

-Hãy khoan động thủ! Việc này cần phải suy tính kỹ đã!

Mộ Dung Phục nói:

-Thưa nghĩa phụ! Công việc bữa nay rất là trọng đại! Nếu Trần Nam vương không chịu nhường ngôi cho nghĩa phụ, thì công cuộc của chúng ta hoàn toàn thất bại...

Đoàn Chính Thuần ngắt lời:

-Người muốn ta ứng thuận, thì phải y theo một điều kiện.

Mộ Dung Phục hỏi:

-Vương gia có ứng thuận thì ứng thuận ngay đi. Nếu không ứng thuận thì nói rõ.

Đừng dùng kế hoãn binh, ta không mắc lừa đâu. Vương gia muốn nói điều kiện gì?

Đoàn Chính Thuần thở dài đáp:

-Đời ta gây nên tội nghiệt đã nhiều. Nay chúng ta được cùng chết với nhau một nơi, cái chết đó cũng là đúng chỗ.

Mộ Dung Phục hỏi:

-Thế là Vương gia không ứng hay sao?

Mộ Dung Phục lại đếm:

-Ba!...

Gã vừa dứt tiếng, thấy Đoàn Chính Thuần không nghĩ gì đến mình nữa, toan rút kiếm ra đâm vào ngực phu nhân. Đột nhiên trên vai y bị vật gì đụng vào, không tự chủ được nữa, vội lùi lại. Y thấy người Đoàn Dự từ dưới đất bật lên. Chàng cất đầu đập vào vai mình.

Mộ Dung Phục nhanh nhẹn né tránh sang bên, rồi nghĩ bụng:

-Thằng nhãi này đã bị "Tuý nhân phong" kiềm chế, rồi lại trúng chất độc Hồng hoa hương vụ. Cả hai chất độc làm cho gã hôn mê mà sao gã còn tung mình nhảy lên được?

Đoàn Dự nhảy tung người lên không trúng Mộ Dung Phục lại đụng vào cạnh bàn. Giữa lúc nguy cấp chàng không nghĩ gì đến sự đau đớn, hai tay hết sức cứa mạnh một cái. Không biết luồng khí lực ở đâu phát sinh mãnh liệt làm đứt tung dây trói bằng gân bò.

Nguyên lúc đầu Đoàn Dự trong lòng đau khổ, nội lực phát tác ra khắp kinh mạch. Khi chàng nghe Mộ Dung Phục toan giết mẫu thân, tình thế cực kỳ cấp bách. Chàng không nghĩ tới chuyện mình đã bị bại lực hay chưa, thử vận động chân khí thấy vẫn thông thuận như thường.

Lúc này trong lòng Đoàn Dự lo lắng đến sự an nguy của mẫu thân, vừa nghe Mộ Dung Phục đếm tiếng ba, thì quên cả mình đang bị trói, tung mình nhảy về phía Mộ Dung Phục, thấy người mình lại cử động được.

Hai tay chàng thoát được trói buộc, bỗng nghe Mộ Dung Phục lớn tiếng quát:

-Thằng lỏi này gồm thật!

Đoàn Dự vung tay ra, trúng ngay "Thương đường kiếm" trong phép Lục mạch thần kiếm đâm mạnh về phía Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục đang cầm thanh bảo kiếm chặt sắt chém đá ở Mạn đà sơn trang, vừa thấy kiếm khí của Đoàn Dự vọt ra, liền né người đi tránh khỏi, vung kiếm đâm lại.

Mắt Đoàn Dự đã bị bịt chặt bằng tấm khăn đen, nhìn không thấy phương hướng Mộ Dung Phục. Trong lúc cấp bách chàng muốn giơ tay lên xé tấm khăn bịt mắt ra, nhưng hai tay vẫn phải múa loạn lên, vì sợ Mộ Dung Phục tới gần.

Mộ Dung Phục nghĩ thầm:

-Hiện giờ tình thế rất là nguy cấp. Ta phải thừa lúc y không trông thấy gì giết y trước đi là hơn.

Nghĩ vậy gã liền ra chiêu "Đại giang đông khứ" đâm lưới kiếm vào trước ngực Đoàn Dự.

Đoàn Dự đang lúc vung tay đánh loạn xạ, bỗng nghe tiếng kiếm vút tới veo veo, chàng vội vàng né tránh, nhưng mũi kiếm nhọn đã đâm trúng vào vai chàng.

Đoàn Dự nhin đau nhảy vọt lên không.

"Bình"! Đầu chàng đụng vào trần nhà.

Nguyên Đoàn Dự đã hút được nội lực thâm hậu của Cưu Ma Trí ở dưới giếng khô. Nội kinh chàng tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể! Chàng vừa tung mình lên cao mấy trượng, người chàng còn lơ lửng trên không, chàng nghĩ thầm:

-Mắt mình chẳng trông thấy gì, gã giết mình thì được, mà mình không biết đường giết gã, làm sao bây giờ? Gã giết mình chẳng kể làm chi, nhưng mình không cứu được mẫu thân cùng gia gia mới khổ chứ!

Chàng gắng sức cựa mạnh hai chân một cái. Sợi gân bò trói chân lại bị đứt tung.

Đoàn Dự cả mừng lắm bắm:

-Thật là tuyệt diệu! Hai chân mình được tự do, chỉ bằng mình thi triển phép "Lăng ba vi bộ" để né tránh. Ngày nọ ở trong nhà giã gạo ngoài thành Vô Tích, ta đã giả làm Lý tướng quân nước Tây Hạ, mình chỉ dùng phép "Lăng ba vi bộ" mà thoát chết.

Nghĩ vậy, chàng đưa chân trái chéo đi nửa bước, nghiêng mình chênh chếch lên tránh khỏi nhất kiếm của Mộ Dung Phục đâm tới, chỉ cách chừng nửa tấc.

Người ngoài đứng coi ánh kiếm xanh lè lấp loáng đang nhắm bụng Đoàn Dự phóng tới. Thế mà chàng tránh hoài bằng một thân pháp cực kỳ xảo diệu. Dù lúc này mắt chàng có trông thấy mà không thi triển phép "Lăng ba vi bộ" cũng nhất định không tài nào tránh thoát mũi kiếm độc ác này.

Mộ Dung Phục vung kiếm đánh rát mà thủy chung vẫn không đụng được vào mình Đoàn Dự. Gã vừa nóng nảy vừa hổ thẹn, lại thấy Đoàn Dự vẫn không rút bỏ tấm khăn che mắt.

Gã không hiểu Đoàn Dự vì tình thế cấp bách, trong lòng rối loạn chưa nghĩ tới hay là chàng có ý khinh khi trêu chọc gã, chẳng coi gã vào đâu. Gã lắm bắm:

-Đối với một người bịt mặt chẳng khác kẻ đui mù mà mình không hạ được thì còn mặt mũi nào sống ở trên thế gian nữa?

Mặt gã đỏ ngầu cơ hồ toé lửa. Làn ánh sáng xanh lè lấp loáng, thanh trường kiếm múa tít lên tựa hồ như một trái cầu xanh lượn qua lượn lại trong nhà đại điện.

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn Đoàn Diên Khánh, Đoàn Chính Thuần, Đoàn phu nhân, Phạm Hoa, Đồng Tư Quy đều bị làn kiếm quang quạt tới làm cho rét run. Lông tóc trên đầu rơi rụng lả tả, tay áo rách tả tơi tung bay phất phới như bướm bướm.

Đoàn Dự ở trong vòng kiếm quang, chột tả, chột hữu, xiêu đông, veo tây, chẳng khác người đi tản bộ trong đình viện. Thật là kỳ quái! Lưới trường kiếm của Mộ Dung Phục sắc bén là thế mà không sao cuốn đứt được một mảnh áo nào của chàng.

Bộ pháp của Đoàn Dự tuy ra vẻ ung dung, mà trong lòng chàng nóng nảy vô cùng.

Đoàn Dự chân tiếp tục thi triển phép "Lăng ba vi bộ", nhưng lòng chàng nghĩ thâm, mình chỉ thủ mà không công, mắt lại chẳng nhìn thấy gì. Giả tử gã phóng kiếm đâm vào mấu thân hay gia gia thì biết làm thế nào?

Mộ Dung Phục cũng nghĩ rằng Đoàn Dự mới là mối lo tâm phúc của mình, còn giết được Đoàn phu nhân hay không cũng chẳng quan hệ gì. Gã thấy phóng kiếm đến dư trăm chiêu mà thủy chung cũng vẫn không đả thương được đối phương thì nghĩ thâm:

-Thằng lỏi này có biết thuật nghe tiếng gió để tránh đòn. Bây giờ ta phải thay đổi cách đánh, dùng phép "Liễu nhưt kiếm pháp" ra chiêu thật lẹ không bật lên tiếng vang thì chắc gã không biết đường mà tránh.

Gã nghĩ vậy, liền đột nhiên thay đổi kiếm pháp, từ từ phóng chiêu. Gã có biết đâu phép "Lăng ba vi bộ" này là cứ theo quy củ bước chân của mình, không cần biết đối phương phóng kiếm mau hay chậm, nhẹ hay nặng cũng thế thôi. Kiếm phong bật lên tiếng hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Đoàn Diên Khánh là tay cao minh đã khám phá ra yếu quyết vụ này. Lão biết bộ pháp của Đoàn Dự kỳ diệu, nhưng chàng bị rối trí không tới kéo khăn bịt mặt ra. Lão thấy Mộ Dung Phục ra chiêu thông thả để che giấu kiếm phong thì trong lòng kinh hãi vô cùng, vội la lên:

-Hài nhi! Người phải hạ sát mau lẹ thằng lỏi này đi! Nếu để gã kéo tấm khăn che mặt ra, e rằng cả người lẫn ta đều chết về tay gã!

Mộ Dung Phục sững sốt nghĩ thâm:

-Lão này thật là hồ đồ! Nói thế thì có khác gì nhắc nhở cho Đoàn Dự vứt bỏ khăn bịt mặt đi.

Quả nhiên câu nói này làm Đoàn Dự tỉnh ngộ. Như người mơ mộng choàng tỉnh giấc, chàng thò tay lên kéo tấm khăn bịt mặt xuống, cặp mắt đột nhiên sáng loà, nhưng lại bị quáng ngay vì cả ngày mắt không mở ra.

Thanh trường kiếm tới trước mặt Đoàn Dự. Chàng đã không hiểu võ công lại kém tài ứng biến. Trong lúc kinh hãi, chân bước rối loạn bỗng nghe đánh "sột" một tiếng! Chân trái chàng đã bị trúng kiếm, chàng ngã lăn xuống đất.

Mộ Dung Phục cả mừng, liền phóng kiếm đâm vào trước ngực.

Đoàn Dự nằm lăn dưới đất phóng chiêu "Thiếu dương kiếm" phản kích, tuy chân chàng máu chảy đầm đìa, nhưng hai tay vẫn tung hoành kiếm khí theo phép Lục mạch thần kiếm.

Chỉ trong khoảnh khắc, Mộ Dung Phục tránh tả, né hữu cực kỳ hoang mang.

Ngày trước ở trên núi Thiếu Thất, gã còn chưa địch nổi Đoàn Dự, bây giờ chàng lại được Cừu Ma Trí dồn nội lực thâm hậu cho nên Lục mạch thần kiếm của chàng càng mãnh liệt phi thường!

Mới có vài chiêu, đã nghe đánh "keng" một tiếng. Thanh trường kiếm của Mộ Dung Phục đã rời khỏi tay gã bay lên nóc nhà, đâm vào xà nhà đến "phập" một cái.

Mộ Dung Phục còn bị kiếm khí đả thương ở bả vai. Gã biết rằng còn chân chờ lại một lát, tất chết về tay Đoàn Dự. Gã hét lên một tiếng thật to, rồi nhảy qua cửa sổ đông tuốt.

Đoàn Dự từ từ vịn vào ghế đứng lên cất tiếng gọi:

-Má má! Gia gia! Có bị thương không?

Đoàn phu nhân nói:

-Hài nhi xé vạt áo buộc vết thương lại đã!

Đoàn Dự đáp:

-Mẫu thân đừng lo! Hài nhi chẳng hề chi!

Chàng lại bên thi thể Vương phu nhân rút lấy bình thuốc trong tay bà đưa cho mẫu thân.

Đoàn phu nhân hít mấy hơi giải được thuốc mê rồi, cầm bình thuốc đưa cho Trấn Nam vương. Bà lại buộc vết thương cho Đoàn Dự.

Đoàn Chính Thuần chỉ bảo chàng cách giải huyết đạo cho mọi người, rồi gửi thuốc giải tiêu trừ chất độc Hồng hoa hương vụ. Chỉ có một mình Đoàn Diên Khánh bị tàn phế ngồi trên ghế không nhúc nhích được.

Đoàn Chính Thuần điếm chân phải xuống, tung mình nhảy lên đưa tay rút lấy thanh trường kiếm cắm trên xà nhà. Lưỡi kiếm này đã thấm máu tươi của Nguyễn Tinh Trúc, Tần Hồng Miên, Chung phu nhân và Vương phu nhân là bốn người đàn bà đã có lời ước hẹn trăm năm với y.

Đoàn Chính Thuần tuy là người phong tình lãng mạn, đường tình chẳng chuyên chú vào một ai. Nhưng người đàn bà nào y đã quyến luyến thì vẫn cư xử một lòng thành thực. Ông hận mình chẳng thể móc được trái tim, cắt được da thịt mình để đưa cho người yêu.

Ta nên biết nước Đại Lý là một nước man di ở ngoài cõi Nam, phong tục tập quán không giống Trung Nguyên. Về lễ giáo cũng như về tình phu phụ còn kém các bậc sĩ phu nhà Đại Tống nhiều lắm.

Người khuê nữ trước khi xuất giá đối với chữ tiết trinh không phải là việc tối quan hệ. Vì thế mà ông tuy là người anh hùng nghĩa hiệp, đối với nữ sắc không cần phải giữ gìn cho lắm. Trên chốn giang hồ ông đã thiếu rất nhiều món nợ phong tình.

Đoàn Chính Thuần thấy thi thể bốn người đàn bà nằm ngổn ngang dưới đất. Đầu Vương phu nhân gối lên chân Tần Hồng Miên. Minh Chung phu nhân gác lên bụng Nguyễn Tinh Trúc.

Bốn người đàn bà này hồi sinh tiền đã nhiều phen vì y mà phải ôm mối tương tư sâu khổ, phân hoan lạc thì ít mà lo buồn thì nhiều. Sau cùng lại vì y mà chết bất đắc kỳ tử.

Lúc Nguyễn Tinh Trúc bị Mộ Dung Phục đâm chết, Đoàn Chính Thuần đã quyết tâm chết theo để báo đáp hồng nhan tri kỷ. Bây giờ ông không còn nghĩ ngợi điều gì nữa.

Con trai là Đoàn Dự đã đến tuổi trưởng thành lại tài kiêm văn võ. Nước Đại Lý chẳng lo gì thiếu vị anh quân, nên y chẳng nghĩ đến việc làm Hoàng đế. Y quay lại nói với Đoàn phu nhân:

-Phu nhân! Ta đối với nàng thật nhiều lỗi lầm. Ta coi những người đàn bà này cũng như nàng và đem lòng thương yêu tất cả, ta yêu họ với một tấm lòng thành thật cũng như đã yêu nàng.

Đoàn phu nhân la lên:

-Thuần ca!... Thuần ca không nên...

Rồi bà nhảy xổ vào lòng Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Dự vừa rồi nóng cứu mẫu thân, đem hết tâm trí vào việc tranh đấu với Mộ Dung Phục. Từ lúc gã chuồn qua cửa sổ trốn đi, chàng mới hơi định thần lại. Chàng sợ nhớ mình vừa bị bại lực không hiểu sao lại khỏi được ngay?

Vừa nghĩ tới đây, toàn thân chàng lại mềm nhũn ra, muốn đứng dậy không được nữa.

Bỗng chàng nghe tiếng Đoàn phu nhân rú lên vì Đoàn Chính Thuần đã cầm kiếm đâm vào ngực để tự tử.

Đoàn phu nhân vội rút trường kiếm ra. Tay trái bà bịt lấy vết thương vừa khóc vừa nói:

-Đoàn ca! Đoàn ca! Dù Đoàn ca có hàng ngàn hàng vạn tình nhân, thiếp vẫn yêu Đoàn ca như vậy. Có lúc tiểu muội nghĩ không ra mà cầm hận Đoàn ca... nhưng đó là việc đã qua...

Nhưng Đoàn Chính Thuần đã đâm trúng vào tâm mạch chết ngay lập tức và không còn nghe lời Đoàn phu nhân nữa.

Đoàn phu nhân xoay kiếm lại toan đâm vào ngực mình, bỗng nghe Đoàn Dự la lên:

-Mẫu thân, mẫu thân!

Một là vì thanh kiếm dài quá, hai là vì tiếng gọi giật giọng của Đoàn Dự nên bà phân tâm đâm trượt kiếm xuống dưới bụng.

Đoàn Dự thấy phụ thân, mẫu thân đồng thời vung kiếm tự tử thì hồn vía lên mây, nhưng hai chân chàng tê dại không bước đi được. Chàng chống tay xuống đất vừa bò đi vừa gọi:

-Má má! Gia gia!

Đoàn phu nhân nói:

-Hài nhi! Má má cùng gia gia cùng ra đi đây. Hài nhi tự liệu lấy mình!...

Đoàn Dự khóc ròng nói:

-Mẫu thân! Mẫu thân không thể chết được! Còn gia gia con làm sao?

oOo